

X.

Thủy Tiên đang ngồi xem tivi một mình trong phòng vắng của nàng. Tối thứ bảy, chị giúp việc được nghỉ. Ngôi nhà nhỏ chỉ có hai mẹ con, bà mẹ lại đi vắng, trở nên buồn hiu. Nàng mong Kỳ Sơn đến, dù biết những tối thứ bảy anh bận tập hát cho đến 9 giờ mới xong.

Mặc đồ ngủ, nàng thu mình ngồi gọn trong chiếc ghế nệm êm ái ở phòng mình.

Đang xem tivi, bỗng tiếng chuông gọi cổng. Thủy Tiên bật dậy nhanh như một chiếc lò xo. Bước ra lan can nhìn xuống đường, không nhìn rõ người đứng bên dưới là ai; nàng mong cho đó là Kỳ Sơn.

Mở cổng. Nàng thất vọng. Trầm Thy, cô em họ con bà dì.

Không hăng hái lắm, nàng mở cổng cho cô gái dáng cao lớn, tóc uốn cao, mặc quần bò áo pull đỏ dắt xe vào, miệng líu lo chào hỏi. Nàng chận họng:

- *Đi đâu giờ này hở Thy? Có gì vậy?*

Trầm Thy đứng lại nhăn mặt:

- *Chưa chi hỏi cái giọng đuổi khách rồi! Xời ời! Lâu mới ghé chị, gặp chị ở nhà mừng hết lớn, vậy mà chị làm thấy ghê!*

Hơi nhếch cằm lên vẻ khiêu khích, Trầm Thy hỏi:

- *Nè! Tiếp em không hở? Nói đi! Em về liền, khỏi đuổi!*

Thủy Tiên mắng:

- *Ơ cái con! Léo mép vẫn cái tật! Đuổi mi hồi nào?*

Trầm Thy chọc:

- *Gặp là Kỳ Sơn hả! Mở hai cánh cổng! Luýnh quýnh phải biết!*

Vừa đóng cổng, Thủy Tiên vừa nói:

- *Vào nhà đi nhỏ ạ! Tao phải cho mi một trận mới chừa.*

Trầm Thy cười khúc khích:

- *Không dám đâu! Còn khuya!*

Cả hai lên phòng riêng của Thủy Tiên, họ không buồn tắt tivi, phim cứ phim, nói cứ nói.

- *Có mong em đến không chị Tiên? – Trầm Thy hỏi tỉnh bơ.*

Thủy Tiên trả lời buồn buồn:

- *Ở nhà một mình buồn quá, có em đến chơi vẫn tốt hơn.*

Trầm Thy như sực nhớ:

- *Ừa! Dì Hai?... Đi đọc kinh Phật Tạ là cái chắc! Phải hôn?*

Thủy Tiên gật đầu cười:

- *Bởi vậy mới nói. Có hai mẹ con, bà đi hoài tao như bị nhốt.*

Trầm Thy cãi lại:

- *Chứ để chị đi hoài cho hư hả! -Cô đóng giả mẹ Thủy Tiên-
“Con gái đi hoài hư con ạ! Biết chưa!”*

Lấy giọng lại, cô nói:

- Hồi dượng Hai còn sống, có dượng Hai bênh vực, chị đi chơi thoả mái hả chị Tiên! Hết xấy!

Đột nhiên cô ngồi xuống bên cạnh Thủy Tiên:

- Anh Kỳ Sơn lâu nay có đến đây không chị Tiên?

Thủy Tiên ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời:

- Có, nhưng hỏi chi vậy?

Trầm Thy nhìn vào màn ảnh truyền hình trả lời:

- Có... có chuyện.

Thủy Tiên vốn vĩa:

- Có chuyện!... nhưng mà chuyện gì?

Trầm Thy ngần ngại. Thủy Tiên giục. Một lúc, Trầm Thy xoay hẳn người lại đối diện với Thủy Tiên:

- Nhưng chị phải bình tĩnh!

Thủy Tiên càng sốt ruột:

- Cái con!... Kỳ ghê! Có cái gì thì cứ nói!. . .

Trầm Thy dè dặt:

- Chẳng có gì lắm đâu, em thấy thứ bảy tuần trước, khi em đến nhà thờ Tân Định, đúng vào lúc ca đoàn tập hát xong, anh Kỳ Sơn không thấy em, nhưng em thấy anh ấy nắm tay một cô mang đàn violon. Hai người đi với nhau cách thân mật làm sao ấy!

Thủy Tiên cười:

- Thì bạn trong ca đoàn với nhau có gì đâu!

- Em ngu à! - Cô hất mặt - Em không biết cử chỉ thân mật ấy là gì à?

Thấy chị mình im lặng, Trâm Thy tiếp:

- Không lạ thì em đã chẳng tức, chẳng sùng, chẳng mất công chạy đến đây để nói cho chị. Chị rầy em thì rầy, em cứ không tin anh ấy. Chị phải cẩn thận! Bảo Phong cà chớn thì anh chàng này cũng không khá hơn.

Thủy Tiên im lặng suy nghĩ. Trâm Thy tiếp:

- Không phải ghét mà em thù dật, nhưng chỉ riêng chuyện đó là em thấy bức mình rồi. Chị biết hôn! Sau đó họ lên xe chở nhau đi. “mướt” ời là “mướt”!

Thủy Tiên không còn im lặng được nữa. Nàng hấp tấp hỏi:

- Hôm đó là ngày nào vào lúc mấy giờ?

Trâm Thy nhanh nhẹn:

- Thứ ba khoảng 9 giờ hay hơn gì đó.

Thủy Tiên xem đồng hồ đeo tay.

Đột nhiên nàng đứng dậy thay đồ trước mặt Trâm Thy. Cô gái ngây người trước thân hình tuyệt đẹp của bà chị họ... nhưng Trâm Thy còn tỉnh táo hỏi bà chị:

- Gì kỳ vậy chị Tiên? Tính đi đâu?

Thủy Tiên lặng thinh mặc đồ vào, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn ngủ, hất hàm bảo Trâm Thy:

- Đi đến đó ngay bây giờ!... Mi đi với tao!

Trầm Thy có vẻ chột dạ:

- *Nhưng giả như hôm nay không có cảnh đó thì sao?*

Thủy Tiên lạnh lùng:

- *Thì huề! Kể như mi cũng không xạo, mà ngược lại cũng không có chuyện đó. Yên tâm!*

Trầm Thy bật dậy:

- *Đi!*

Xuống tới cổng, Thủy Tiên đổi ý, bắt cô em chở nàng. Cả hai đến nhà thờ Tân Định. Hưởng theo tiếng hát, cả hai đến bên hông nhà thờ. Họ đi vào một góc tối không ai chú ý để tiện quan sát được ca đoàn mà không ai thấy được họ.

Kỳ Sơn ngồi trên cây piano, cách đó mấy bước một nhóm violon và một ít nhạc cụ khác khoảng hơn mười người hòa tấu cùng với ca đoàn những bài thánh ca vui tươi và trẻ trung, tất cả hòa tấu y như thật dù là họ đang tập dượt.

Thủy tiên hỏi Trầm Thy:

- *Mi chỉ cho tao biết nhân vật nào là nhân vật mình muốn biết trong đám “nữ thánh” đó?*

Trầm Thy ngóng cổ quan sát một lúc lâu.

Thủy tiên thúc giục:

- *Ai? Mi nhận ra chưa?*

Trầm Thy im lặng quan sát vừa moi trí nhớ, một lúc sau cô bé nắm tay Thủy Tiên, mắt vẫn nhìn về nhóm violon.

- Em mà không làm thì chính cô bé tóc ngang lưng, đẹp, ngồi cạnh chàng trai mang kiếng... Nhưng không chắc lắm!

Thủy Tiên vẫn ấm ức:

- Mi phải thật chính xác!

Nhưng bỗng nàng nói tiếp:

- Tưởng con nhỏ áo vàng kia... tao sợ, nếu quả thực con nhỏ đó, tao chả lo!

Trâm Thy vịn lại:

- Nhưng bà... sợ cái gì mới được chứ?

Vừa quan sát thêm cô vừa nói tiếp:

- Sợ cô ta “cuỗm” mất Kỳ Sơn của bà hở? – Quay lại hỏi Thủy Tiên - Ô! Đừng làm nghe “bà bạn”. Cái đẹp không lộ liễu, chính là vũ khí cực độc đôi lúc giết chết các đấng anh hùng mà không hề báo động đấy! – Cô võ ngược – Như tui, Trâm Thy đây... chẳng hạn.

Thủy Tiên lườm:

- Cũng cứ cái tật khoác lác!

Đã đến lúc ca đoàn nghỉ tập. Mọi người cầu nguyện rồi ra về. Trâm Thy kéo Thủy Tiên nhanh chân ra trước, nép vào một góc tối để tiện theo dõi.

Kỳ Sơn một tay nắm tay cô gái, tay kia xách đàn cho cô ta, cả hai thân mật bước ra khỏi nhà thờ cùng với các ca viên và nhạc công khác, họ tách riêng ra khi đi ra đến sân. Trời tối, nhưng bóng họ nổi trên nền ánh sáng đèn đường, đầu Kỳ Sơn cúi xuống bên cô gái có vẻ họ thì thâm thân mật cách đặc biệt.

Thủy Tiên đứng chết trân.

Trầm Thy gọi một cô ca viên đi ngang qua trước mặt:

- *Chị ơi, người đàn dương cầm là ai vậy chị?*

Cô ca viên nhìn Trầm Thy chốc lát, rồi miễn cưỡng trả lời:

- *Kỳ Sơn... Chị hỏi có chuyện gì không?*

Trầm Thy bối rối:

- *Dạ, đàn hay quá hỏi cho biết... cũng muốn nhờ anh ấy một việc,...Thế còn cái cô đi chung là ai vậy chị?*

Cô ca viên:

- *Chị Thùy My.*- Trả lời xong, cô ca viên nhìn Trầm Thy lẫn Thủy tiên với vẻ nghi vấn. Trầm Thy nhanh miệng:

- *Cám ơn chị!*

Thủy Tiên và Trầm Thy lên xe, đi ra đường. Họ chưa vội. Kỳ Sơn và Thùy My cũng vừa từ trong ra. Kỳ Sơn lái xe, Thùy My ngồi sau ôm Kỳ Sơn một cách tình tứ. Đi ngang qua chỗ hai cô gái đang kín đáo dừng xe đợi và theo dõi họ mà họ không hề hay biết.

Trên đường về, cả hai im lặng.

Về đến nhà, Thủy Tiên xuống xe. Trầm Thy rụt rè khuyên:

- *Như thế đã sao! Chị cứ bình tĩnh, đừng buồn! Có cần em ngủ lại với chị không?*

Thủy Tiên cố nén buồn:

- *Không cần.*

Trâm Thy cương quyết:

- *Nhưng em cố tìm cho ra lẽ.*

Thủy Tiên vừa đóng cửa vừa nói:

- *Cũng không cần em ạ!*